

[Økonomi- og skatteministeren]

ger i naturlig forlængelse af skabelsen af det indre marked og vil kunne bidrage til at fremme vækst og beskæftigelse i alle medlemslandene. Den danske regering lægger derfor vægt på, at konferencen om den økonomiske og monetære union fører til et positivt resultat for dermed at opnå de med en sådan union forbundne fordele.«

Og i det danske memorandumets pkt. 11 står der følgende:

»For at høste de fulde økonomiske fordele af den økonomiske og monetære union finder den danske regering det mest hensigtsmæssigt med en kort anden fase med hurtig overgang til den endelige fase.«

På disse to centrale punkter i det danske memorandum er der forskel på den britiske og den danske holdning til den økonomiske og monetære union. Det er der i øvrigt også på andre punkter, men nu har jeg fremdraget nogle helt væsentlige.

Det andet punkt, hvorpå Danmark og Storbritannien adskiller sig fra hinanden, er i forhold til den topmødeerklæring, der blev tiltrådt af Danmark den 27.-28. oktober 1990. Det er den topmødeerklæring, hvoraf bl.a. fremgår følgende:

»Med gennemførelsen af den endelige fase af den økonomiske og monetære union vil valutakurserne blive uigenkaldeligt fastlåst. Fællesskabet får sin egen valuta som udtryk for sin identitet og sin enhed.«

Der står også andre ting, men det er et af de centrale uddrag. Denne topmødeerklæring er tiltrådt af Danmark; den er ikke tiltrådt af Storbritannien.

Det vil fremgå af dette, at på et par helt væsentlige punkter er der en forskel i den britiske holdning til udviklingen af den økonomiske og monetære union og den danske holdning, og det må selvfølgelig også afspejle sig i karakteren af den klausul, som Danmark skal have i forbindelse med traktatens underskrivelse, således at vi kan sikre et reelt indhold i en folkeafstemning, der skal tage stilling til Danmarks overgang til tredje fase i den økonomiske og monetære union.

Dette leder også til at svare fru Annette Just, der undrede sig over mine udsagn om målene med den økonomiske og monetære union. Det vil fremgå af det, jeg har sagt her, at det, jeg var inde på i mit indlæg ved starten af denne de-

bat, var et direkte citat fra en topmødeerklæring fra oktober 1990, en erklæring, som i øvrigt er kendt for Folketinget. Det var ganske enkelt den, jeg refererede til. Der er ikke noget nyt, der er ikke noget overraskende i den formulering; den er allerede kendt.

Hermed har jeg også understreget, at det, der på nuværende tidspunkt ligger, er en målsætning om, at udviklingen af den økonomiske og monetære union skal ende med en fælles valuta på den måde, at det første trin er den uigenkaldelige fastlåsning af valutakurserne ledende frem til en fælles valuta. Det er en målsætning, men der skal tages særskilt beslutning om, hvorvidt Danmark vil indtræde i denne tredje fase.

Jeg må sige, at jeg undrer mig noget over hr. Gades argumentation. Jeg går ud fra, at der kan være nogenlunde enighed om, at stabile valutakurser er en god ting for dansk økonomi, og at den faste kronekurspolitik har været og er en uomtvistelig fordel for dansk økonomi. De, der er imod en fastlåsning af valutakurserne, kan jo kun have den baggrund for det, at de inderst inde i virkeligheden mener, at det er meget godt at have et devalueringsredskab i baghånden. Der findes overhovedet ikke andre argumenter for at være modstander af at fastlåse valutakurserne.

Al erfaring viser, at det at udnytte devalueringens instrumentet fører til dårligdom i en økonomi. Det bringer økonomien ind i en ond cirkel med større ledighed til følge, og derfor er det en stor fordel definitivt at fraskrive sig det redskab. Og det er givet, at er man indstillet på at fraskrive sig det redskab, er det kun et rent praktisk spørgsmål, om man så også vil tage skridtet til at lave en fælles valuta. Det har flere været inde på, og det er jeg fuldstændig enig i.

I virkeligheden er spørgsmålet om at overgå til en fælles valuta jo nok i meget høj grad også et spørgsmål om, at nogle holdninger skal udvikle sig, at nogen tilvænnning skal ske, og meget sker jo på dette område. Jeg står her med et betalingsmiddel, som i virkeligheden er en fælles valuta. Det er et Dankort på den ene side og et visakort på den anden side. Det er i virkeligheden udtryk for en fælles valuta. Det er et betalingsmiddel, der kan bruges i Ringkøbing såvel som i Rom. Det er en fælles valuta på den måde, at det kan bruges ligeværdigt begge